

MAAKSI PITÄÄ MEIDÄN JÄLLEEN TULEMAN

ELÄESSÄMME YHÄ KIIHTYVÄÄ ympäristökriisin aikakautta on tärkeää, että kriisiä käsitellään myös esittävän taiteen erityisin keinoin. Espoon kaupunginteatterin Revontulihallissa nähty näytelmä *Silentopia* kietoo yhteen harvinaisen ilmapavalla tavalla sekä taiteen että tieteen. Koreografi **Ninni Perko** liikekieli saa rinnalleen **Jarmo Saaren**, **Anni Elifin** ja **Pauli Lyytisen** ilmeikkään äänimaailman ja **Alisha Davidowin** visuaalisoinnista ja **Ainu Palmun** valosuunnittelusta rakentuvan luonteikkaan visuaalisen maailman. Olemme leimallisesti teatteritilassa, mutta esitys ei kadota yhteyttään luontoon.

Silentopian tutkimuksellinen pohja rakentuu kiehtovalle poikkitieteisyydelle: tutkijajoukossa on edustettuna arvotutkimus, ympäristösosiologia ja -teologia sekä muurahaistutkimus. Tutkijoista **Unni Pulliainen** ja **Jaakko Kaartinen** ovat myös itse näyttämöllä. *Silentopia* onkin parasta tieteen tajuistamista: se tuo tieteen näkökulman ruumiiseen, toimintaan.

Silentopian kieli on leimallisesti ruumiiden, äänteiden ja alitajunnan tanssia. Äänellisesti teos yhdistelee erilaisia rekistereitä, joihin tanssijat reagoivat tai ovat reagoimatta. Liikkeessä toistuvat toisaalta itsen kääpertyminen, toisaalta rajukin yhteen tuleminen. Yhteisöllisesti syntynyt liikemateriaali myös näyttää sellaiselta.

HIEKKAA, ESITYKSEN KESKEISINTÄ visuaalista elementtiä, ei voi olla ajattelematta muuksi kuin ympäristökriisimme kuvaksi: hiekka valtaa alaa, aavikoituminen uhkaa. Samalla se on mitä vaikuttavin muistutus ihmisen lyhyestä mitasta kosmoksen kokonaisuudessa. Maasta olemme tulleet ja siksi vielä muutumme. Esityksessä hiekka kehityy spiraaliksi kuin syklisesti pyörivän ajan kuvaksi. Yksi esityksen riipaiseimmista hetkistä on, kun tietäjäoppaat jakavat tanssijoille yksi kerrallaan hiekkaa, jota kuljetaan kädestä käteen, uudelleen ja uudelleen.

Muurahaisiksi nimetyt muusikot, ihmisiksi määritellyt tanssijat ja tietäjäopas-tutkijat toimittavat aluksi omia tehtäviään. Katsojalle tämä näyttöytyy kiehtovana kerroksellisuutena: esimerkiksi

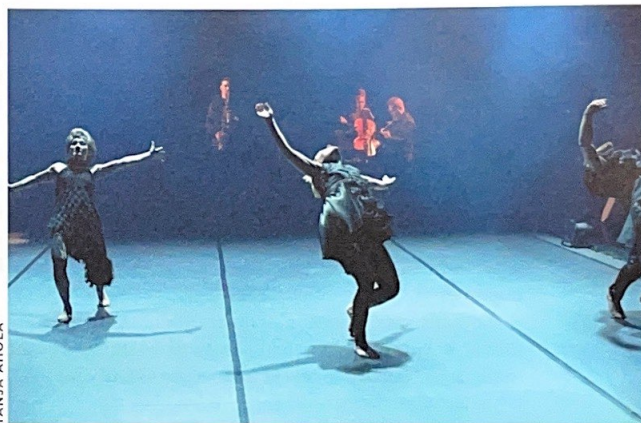
tietäjäoppaiden hiekan haravoinnin seuraaminen on meditatiivista – ja kontrastissa samaan aikaan toisaalla tapahtuvan tanssin nopeatahtisuudelle. Loppua kohden ryhmien rajat liudentuvat, ja syntyy uudenlaisia maailmassa olon järjestyksiä. Kysymys kuuluu: mitä on väijäämättömän jälkeen?

Ainakin tässä on pakahduttavaa kauneutta: pimeyttä, savua, sormien tanssia valon kajeessa. **Katri Soinin** enkelimäinen lento jää kaihtamaan mieltä. Ja se viimeinen aallon ääni. •

TOPI VAINIKAINEN

Sivuun Ensemble – April Jazz – Espoon kaupunginteatteri:

Silentopia. Ohjaus ja koreografia Ninni Perko. Tutkijat Panu Pihkala, Unni Pulliainen, Jaakko Kaartinen, Marjo Mesimäki. Sävellys ja musiikki Jarmo Saari, Anni Elif, Pauli Lyytinen. Äänet ja miksaus Paavo Malmberg. Visuaalisointi Alisha Davidow. Valot Ainu Palmu. Tanssijat Jukka Tarvainen, Kaisa Niemi, Katri Soini, Tiia Hämalainen / Emmi Pennanen. Kantaesitys Revontulihallissa 14.4.2022.

TANJA AHOLA

tä. **Sanna Kangasluoman** käänös sisältää herkkuja, kuten lähiöimmin vertauksia pursuava tykitys: "Mä ainakin tarvin sellasen miehen, joka näyttää närhen munaat. Sellasen joka tietää mistä kana kusee, ja nostaa kissan pöydälle. Ei semmonen joka kiertää kuin kissa kuumaa puuroa. Tai sellanen jota viedään kuin pässiä narsusa. Vaan sellanen joka tarttuu harkkää sarvista, ja lähtee kuin

telkkä pöntöstä. Sellainen on tulevaisuuden mies."

Teksti tarjoaa esiintyjille rytmillisesti antoisia tarttumakoh-
tia, joista lähtee virtuoottinen, hykerryttävä ja hyvin ajoitettu komiikka. Näyttelijöiden taitavuutta voi kiittää ihanan oudon ja unenomaisen tunnelman luomisesta.

Bertrandin rooli on ihmisenkokoisella nukella, jota nukettavan, vaihtuvan näyttelijän

ilme muistuttaa tarkoin. Tämä synkronoi eleensä täydellisen osuvasti nuken habitukseen.

EKSISTENTIAALISEN kriisin sijaan miehen identiteetti on lopulta ongelma muille kuin hänelle itselleen. Serkku sanoo, että Bertrandin kengät eivät ole liian pienet vaan jalat liian isot. Lopulta Bertrand kampeaa itsensä jaloilleen kuin ihmeen avulla parantava rampa.

Sukulaisten ja naapurien klikit tuotuvat taas, kun lokero, johon ne ovat Bertrandin suloloneet, hajoaa. Pikkumaisilla ihmisillä on suuri tarve määritellä toiset tiettyyn blokkiin: toiminnan mies, toimeton mies tai tulevaisuuden mies. Esitys näyttää ympäristön odotusten naurettavuuden ja roolien keinotekoisuuden. •

RIINA MAUKOLA